

РЕШЕНИЕ

№ 200

гр. София , 05.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ в публично заседание
на тринадесети ноември, през две хиляди и двадесета година в следния
състав:

Председател:	Теодора Кръстева
Членове:	Ивайло Младенов Светлин Михайлов

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
като разгледа докладваното от Ивайло Младенов Въззивно търговско дело №
20201001002190 по описа за 2020 година

Производството е по чл. 258 и следващите от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „Епъл Ем“ЕООД срещу решение № 2086 от 23.03.2020 г. по гр.д. № 17262/2018 г. на Софийския градски съд, I гражданско отделение, 7 състав, с което са отхвърлени предявените от дружеството срещу Държавата, представлявана от министъра на финансите обективно съединени иски, съответно предпочитан иск с правно основание чл. 49 от ЗЗД, във връзка с чл. 45 от ЗЗД за сумата от 51 542,08 лева, претендирана като обезщетение за имуществени вреди, претърпени от удържана такса в размер на 20 % по чл. 35а, ал. 2 от ЗЕВИ през периода от 1.01.2014 г. до 10.08.2014 г. и евентуалните иски по поредност на предпочитанието съответно с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. първо от ЗЗД и чл. 59 от ЗЗД за сумата от 11 271,74 лева, претендирана като удържана такса в размер на 20 % за производство на електрическа енергия, за част от периода по предпочитания иск, а именно, за периода от 1.07.2014 г. до 10.08.2014 г., ведно със законната лихва за забава от датата на подаване на исковата молба - 28.12.2018 г. до окончателното ѝ изплащане.

В жалбата са инвокирани оплаквания за неправилност на решението като постановено в нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила, както и поради неговата необоснованост. Жалбоподателят счита, че следва да бъде ангажирана отговорността на Държавата на основание чл. 7 от КРБ, на плоскостта на гаранционно-обезпечителната отговорност по чл. 49 от ЗЗД. Изложено е, че отговорността на Държавата произтича от това, че на основание обявените за противоконституционни разпоредби на чл. 35а, ал. 1, 2 и 3, чл. 35 б, ал. 1, 2, 3 и 4, чл. 35, ал. 1, 2 и 3, и чл. 73, ал. 1, 2, 3 и 4 от ЗЕВИ, през периода от 1.01.2014 г. до 10.08.2014 г. от цената на електрическата енергия, произведена и продадена от „Епъл Ем“ ЕООД, е удържана такса от 20 % в общ размер на 51 542,08 лв., която на основание чл. 35б от ЗЕВИ, крайният снабдител „ЧЕЗ Електро България“ АД е внесъл по сметка на Комисията за енергийно и водно регулиране, откъдето сумата е внесена в държавния бюджет, при спазване на указание ДДС № 12 от 4.12.2014 г. и № БНБ -136380 от 4.12.2014 г., издадено съвместно от Министерство на финансите и Българска народна банка. Според жалбоподателя, първоинстанционният съд неправилно е приел липсата на противоправно поведение на народните представители поради валидност на нормата на чл. 35а от ЗЕВИ до обявяването ѝ за противоконституционна. Поддържа се, че Народното събрание извършва самостоятелна преценка за необходимостта от уреждане на правните последици от обявените за противоконституционни норми, съобразно чл. 22, ал. 4 от ЗКС. Посочено е, че доколкото липсва законов механизъм законодателният орган да бъде задължен да възстанови вредите от прилагането на обявения за противоконституционен закон, единственият способ за това е ангажиране отговорността на държавата по общия исков ред. Наведен е довод, че противоконституционността на разпоредбите на чл. 35а, ал. 1, 2, и 3, чл. 35б, ал. 1, 2, 3 и 4, чл. 35, ал. 1, 2 и 3, и чл. 73, ал. 1, 2, 3 и 4 от ЗЕВИ, подробно обоснована в мотивите на Решение № 13 от 31.07.2014 г. по конституционно дело № 1/2014 г. е съществувала както към момента на приемането им, така и през периода, когато същите са представлявали част от действащото право. Наведен е довод, че разбирането за липсата на противоправност и съответно на възможност за обезщетяване на вредите, претърпени в резултат на прилагането на противоконституционните разпоредби, през периода от приемането им до влизане в сила на решението на Конституционния съд,

основано на действието на последното заанапред, би обезсмислило възможността на засегнатите от тях субекти да получат защита на накърнените си права. Посочено е, че вредата под формата на пропусната полза се изразява в пропуск на въззивника да реализира печалба от продажбата на произведената от него през процесния период електрическа енергия в пълен размер, и е съизмерима с удържаните от цената на изкупената електрическа енергия такси. Въззивникът счита, че с приемането на противоконституционната разпоредба държавата е нарушила правото на Европейския съюз – чл. 63 от ДФЕС, чл. 49 от ДФЕС, Директива 2009/28/ЕО и Директива 2009/71/ЕО, тъй като удържането на такси от определени производители представлява държавна мярка, нарушаваща свободното движение на капитали. При условията на евентуалност в жалбата се поддържа основателност на иска с правно основание чл. 55, ал. 1 от ЗЗД за периода м. 07.2014 г. - м. 08.2014 г., тъй като за третото тримесечие е преведена такса по сметка на КЕВР на 24.09.2014 г. *след* обявяването на процесната норма за противоконституционна, което обуславя извод за липсата на основание за плащане на сумата. По отношение на иска с правно основание чл. 59 от ЗЗД е посочено, че през периода м. 07.2014 г. - м. 08.2014 г. е било налице неоснователно имуществено разместване, в резултат на което Държавата се е обогатила неоснователно със сумата по този иск за сметка на намаляване на имуществото на ищцовото дружество. Направено е искане въззивният съд да отмени обжалваното решение и да постанови друго, с което исковете-предпочитан и евентуални да бъдат разгледани и уважени в поредността, в която са предявени. Жалбоподателят претендира присъждането на разноските, направени по водене на делото пред двете инстанции.

Въззиваемата страна не е ангажирала писмен отговор в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК, но в открито съдебно заседание от 13.11.2020 г. пълномощникът □ е оспорил въззивната жалба и е направил искане за потвърждаване на обжалваното решение и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени доводите и възраженията на страните, във връзка с доказателствата по делото, съобразно чл. 235 от ГПК, във връзка с чл. 273 от ГПК, приема следното :

Въззивната жалба е подадена в процесуално-преклузивния срок по чл.

259, ал. 1 от ГПК, срещу валиден и допустим съдебен акт и от надлежно легитимирана страна с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Безспорно е между страните по делото, че „Епъл Ем“ ЕООД е собственик на две фотоволтаични електроцентрали, поради което има качеството на производител на електрическа енергия от възобновяем източник – слънчева енергия, което се установява и от издадено разрешение за ползване № ДК-07-ЮЗР-64/ 22.06.2012 г. на фотоволтаична електрическа централа с мощност 200 Kw, находяща се в ПИ № 259057, м. „Чести могили“, в землището на с. Костенец, община Костенец, както и разрешение за ползване № ДК-07-ЮЗР-65/22.06.2012 г. на Фотоволтаична електрическа централа с мощност 360 Kw, находяща се в ПИ № 259052, м. „Чести могили“, землището на с. Костенец, Община Костенец. Представен е договор № SAP № IB-32-12-10004/ 6.01.2012 г. за присъединяване на двете фотоволтаични електроцентрали на въззивника към електроразпределителната мрежа на „ЧЕЗ Разпределение България“ АД. С договор № 306/04.06. 2012 г. „ЧЕЗ Електро България“ АД в качеството си на краен снабдител с електрическа енергия се е задължило да изкупува произведената от „Епъл Ем“ ЕООД електрическа енергия по цени и условия, определени в договора със срок на действие до 22.06.2032 г. Дружеството-продавач се е задължило да доставя електрическа енергия в съответствие с изискванията на действащото законодателство, а купувачът да я изкупува в сроковете и при условията, описани в договора по определена от КЕВР преференциална цена. Като писмени доказателства по делото са приети следните фактури, издадени от „Епъл Ем“ ЕООД за заплащане на цената на продадената електрическа енергия през периода от 01.01.2014 г. до м. 08.2014 г., а именно: 0000000028/ 31.01.2014 г.; 0000000029/28.02.2014 г.; 0000000030/31.03.2014 г.; 0000000031/30.04.2014 г.; 0000000033/31.05.2014 г.; 0000000034/ 30.06.2014 г.; 0000000035/31.07.2014 г. и 0000000036/31.08.2014 г. както и протоколи на електроразпределителното предприятие, установяващи действително произведеното и продадено количество електрическа енергия от ФТЕЦ Епъл Ем 1 и от ФТЕЦ Епъл Ем 2, собственост на „Епъл Ем“ ЕООД. Представени са и банкови извлечения и удостоверения за удържана такса по чл. 35б, ал. 1 ЗЕВИ, от които е се установява стойността на заплатените суми от производителя на електрическа

енергия.

От неоспореното от страните по делото заключение на съдебно-счетоводната експертиза е установено, че от цената на електрическата енергия, произведена през периода от 1.01.2014 г. до 10.08.2014 г. от „Епъл Ем“ ЕООД съгласно споменатите фактури, е удържана такса от 20 % по чл. 35б от ЗЕВИ върху приходите, в размер на 51 542,17 лева. Установено е също така, че на 14.04.2014 г., 15.07.2014 г. и 24.09.2014 г. „ЧЕЗ Електро България“ АД е извършило плащане на КЕВР, включващо удържаните такси от „Епъл Ем“ ЕООД за всяко тримесечие в общ размер на 51 542,17 лева.

При горните данни, настоящият въззивен състав намира следното :

С § 6, т. 2 от заключителните разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 2014 г. в глава четвърта на Закона за енергията от възобновяеми източници е създаден нов раздел V с членове 35а - 35в. В чл. 35а, ал. 1 е предвидено, че за производството на електрическа енергия от вятърна и слънчева енергия се събира такса, определена в ал. 2, в размер на 20 % от преференциалната цена по чл. 31, ал. 1 без данъка върху добавената стойност, съобразно количеството на електрическата енергия, изкупена от обществения доставчик и от крайните снабдители по чл. 31, ал. 5. Според ал. 3 на чл. 31, задължени за заплащане на таксата лица са производителите на електрическа енергия от вятърна и слънчева енергия. Съгласно чл. 35б, ал. 1 от ЗЕВИ, таксата по чл. 35а се удържа и внася от обществения доставчик, съответно от крайния снабдител, като задължените лица, подават тримесечна справка по образец, утвърден от КЕВР за дължимата такса за съответния период (ал. 2) в срок до 15-то число на месеца, следващ тримесечието, за което се отнася (ал. 3), а дължимата такса **се внася в държавния бюджет** в срока на подаване на справката по ал. 3.

С решение № 13 от 31 юли 2014 г. по конституционно дело № 1 от 2014 г. (обн. ДВ, бр. 65 от 6.08.2014 г.) са обявени за **противоконституционни** точки 2 и 3 от § 6 от заключителните разпоредби на Закона за държавния бюджет за 2014 г. (ДВ, бр. 109 от 2013 г.), с които са създадени чл. 35а, ал. 1, 2 и 3, чл. 35б, ал. 1, 2, 3 и 4, чл. 35, ал. 1, 2 и 3 и чл.

73, ал. 1, 2, 3 и 4 от ЗЕВИ.

При така установената фактическа обстановка и с оглед предявения предпочитан иск на първо място спорен по делото е въпросът дали държавата отговаря за вредите, понесени от правните субекти от приемането на закон, който впоследствие е обявен за противоконституционен с решение на Конституционния съд, и дали нейната отговорност за репарирание на вредите може да бъде ангажирана на плоскостта на гаранционно-обезпечителната такава по чл. 49, във връзка с чл. 45 от ЗЗД.

Съгласно чл. 7 от Конституцията на Р. България държавата отговаря за вредите, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Съдът намира, че приемането на противоконституционен закон е противоправно и приложението му неизбежно причинява вреди на правните субекти – както на самата държава, така и на гражданите и юридическите лица, които са в еднаква степен подчинени на закона до привеждането му в съответствие с Конституцията. Нормата на чл. 22, ал. 4 от Закона за Конституционния съд (ЗКС) задължава органа, който е приел обявения за противоконституционен акт да уреди правните последици от неговото действие, за да възстанови нарушения конституционен ред. В случая няма данни, а не се и твърди Народното събрание да е приело такъв акт. По делото е установено, че през исковия период м. 01 - м. 08.2014 г. върху цената на електрическата енергия, произведена от „Епъл Ем“ЕООД електроразпределителното дружество „ЧЕЗ Електро България“АД е начислило дължимата такса по чл. 35а от ЗЕВИ в размер на 51 542,17 лева и е превеждало дължимите суми по сметката на регулаторния орган - КЕВР, откъдето те са преведени по сметка на централния републикански бюджет, съгласно издадената инструкция на Министерството на финансите и Българската народна банка. С решение № 13 от 31 юли 2014 г. по конституционно дело № 1 от 2014 г. (обн. ДВ. бр. 65 от 6.08.2014 г.) са обявени за **противоконституционни** точки 2 и 3 от § 6 от заключителните разпоредби на Закона за държавния бюджет за 2014 г. (ДВ, бр. 109 от 2013 г.), с които са създадени **чл. 35а, ал. 1, 2 и 3, чл. 35б, ал. 1, 2, 3 и 4, чл. 35, ал. 1, 2 и 3 и чл. 73, ал. 1, 2, 3 и 4 от ЗЕВИ.**

Съгласно чл. 151, ал. 2 от КРБ, решенията на Конституционния съд

влизат в сила три дни след обнародването им, а актът, обявен за противоконституционен, ***не се прилага от деня на влизането на решението в сила***. В същия смисъл е и кореспондиращата на конституционната норма разпоредба на чл. 22, ал. 2 от ЗКС, според която актовете, обявени за неконституционни, ***не се прилагат***. Ето защо ключов за изхода на спора по делото е въпросът за правните последици от решение № 13/31.07.2014 г. по конст. дело № 1/2014 г. на Конституционния съд, с което са обявени за противоконституционни законови разпоредби, въз основа на които исковата сума е удържана като такса по чл. 35а от ЗЕВИ. В мотивите на **Решение № 3/28.04.2020 г. по к.т. № 5/2019 г. на Конституционния съд** е разяснено, че по принцип решението на КС за обявяване противоконституционността на закон, действа занапред (*ex tunc*), а правният му ефект е в ***неприлагане закона от деня на влизане в сила на решението на КС***, от който момент насетне той преставя да действа и да регулира обществени отношения, предмет на неговата уредба (чл. 151, ал. 2, изр. трето от КРБ). Абсолютното действие „занапред“ на решение за невалидност на закона, предмет на контрол за конституционност, обаче е несъвместимо с върховенството на Конституцията, което гарантира конституционното правосъдие, и конституционният законодател допуска имплицитно изключения от правилото на чл. 151, ал. 2, изр. 3 от КРБ ***по отношение на които решението на Конституционния съд има обратно действие (ex tunc) а именно – спрямо заварените правоотношения и правоотношенията, предмет на висящи съдебни производства*** и спрямо правоотношенията, които не са приключени по времето, когато влиза в сила обезсилващото решение на КС (заварени правоотношения). Въздействието на противоконституционния закон спрямо тях се преустановява изцяло, а регулативната му способност се отнема спрямо всеки един от елементите на правоотношението, вкл. и спрямо неговия правопораждащ юридически факт, т. е. действието на решението на КС е обратно. От разпоредбата на чл. 150, ал. 2 от КРБ се извлича и обратното действие на решенията на КС ***спрямо правоотношенията, предмет на висящи съдебни производства, независимо дали правоотношенията са приключени или неприключени***. Ето защо, настоящият състав не споделя извода на първоинстанционния съд, че претенцията на ищеца за обезвреда покрива период, през който разпоредбата е била действителна, което изключва неговата противоправност.

От уредения в чл. 35б ЗЕВИ механизъм на начисляване и събиране на таксите по чл. 35а ЗЕВИ следва, че финансовото правоотношение между държавата и длъжника във връзка със заплащането на таксите по чл. 35а ЗЕВИ се счита за приключило с настъпването на падежа на съответното плащане, от когато вземането става изискуемо и подлежи на изпълнение, като този падеж е 15-то число на месеца, следващо тримесечието, за което се отнася. До настъпването на падежа на задължението по чл. 35а от ЗЕВИ същото нито е изпълняемо, нито е изискуемо, т. е. до този момент не е породено нито притезанието на държавата като кредитор да иска изпълнение, като съществена част от правото □ на вземане, нито е възникнало задължението на длъжника да изпълни. Това означава, че до настъпването на падежа не са налице всички елементи от фактическия състав на това финансово правоотношение, тъй като субективното право на държавата все още не е преминало в състояние на притезание, т. е. такова, което да е годно за защита чрез принудително изпълнение. Ето защо за приключени следва да се приемат правоотношенията, по които падежът на процесната такса е настъпил преди 10.08.2014 г. Такива са правоотношенията за първите две тримесечия на 2014 г., за които на 14.04.2014 г. и на 15.07.2014 г. съответните суми са платени от крайните снабдителите на държавата. Именно за тези суми е предявен и настоящия иск, а не и за сумите, заплатени през третото тримесечие, с падеж 15.10.2014 г. Затова следва да се приеме, че към датата на обнародване на решение № 13 от 31 юли 2014 г. по конст. дело № 1/2014 г.-ДВ. бр. 65 от 6.08.2014 г. правоотношенията във връзка с удържането на таксите за процесния период са приключили. Независимо от това обаче, с оглед тълкувателното разрешение, дадено в решение № 3/28.04.2020 г. по конст. д. № 5/2019 г. на Конституционния съд, след като макар и приключили преди обнародване решението на Конституционния съд, правоотношенията във връзка с удържането на процесните суми и внасянето им в държавния бюджет **са предмет на съдебен спор**, респ. на висящо съдебно производство, сезираният с разрешаването му съд следва да откаже приложението на обявените за противоконституционни норми на чл. 35а, чл. 35б и чл. 35в от ЗЕВИ, респ. да преценява действителността им с оглед решението за обявяване на тяхната противоконституционност, а не по аналогия с отмяната на материалноправните норми занапред.

В постановените по реда на чл. 290 от ГПК решение № 71 от 06.04.2019 г. по гр. д. № 3804/2019 г., Г. К., IV г. о. на ВКС и решение № 249 от 15.01.2021 г. по гр. д. № 4069/2019 г., Г. К., IV г. о. на ВКС е прието, че приемането на противоконституционен закон притежава белезите на деликт, защото е противоправно и приложението на противоконституционния закон неизбежно причинява вреди на правните субекти, както на самата държава, така и на гражданите и юридическите лица, които са в равна степен подчинени на закона до привеждането му в съответствие с Конституцията на Р. България. Изложени са съображения, че Държавата не би могла да поддържа качеството си на правова, ако не съществува ред за хармонизиране на законите с Конституцията и действително осъществяване на правоотношенията в съответствие с нея, като възстановяването на правния ред може да бъде постигнато като се отмени или прекрати приложението на противоконституционния закон. При отговорността за непозволеното увреждане, като израз на общата забрана да не се вреди другиму (*ne in rem laedere*) правната връзка между увредения и делинквента и/или носителя на гаранционно-обезпечителната отговорност, а оттам и задължението за обезвреда, възниква с факта на осъществяване на противоправното действие или бездействие. В процесния случай отговорността на Държавата е възникнала през м. 01.2014 г. с първото плащане на начислената такса по чл. 35а от ЗЕВИ върху цената на произведената от ищеца електрическа енергия, тъй като противоконституционността на закона не е резултат от решението на Конституционния съд, а е изначална – от датата на приемането му.

С оглед изложеното следва да се приеме, че отговорността за вреди е на държавата – тя дължи обезщетение на увредените лица, защото неин орган е постановил противоконституционния акт. С удържането на исковата сума в размер на дължимата по приложимия закон такса имуществото на ищеца е намалено в причинна връзка с противоконституционния акт, въз основа на който е извършено плащането. Ето защо в частта, с която е отхвърлен предпочитаният иск с правно основание чл. 49 във връзка чл. 45 от ЗЗД и с чл. 7 от КРБ за сумата от 51 542,08 лева, обжалваното решение следва да бъде отменено и искът да бъде уважен със законната лихва върху тази сума, както е поискана от жалбоподателя-ищец- от датата на исковата молба до окончателното □ изплащане, като правоувеличаваща последица от

предявяване на иска, по смисъла на чл. 214, ал. 2 от ГПК. При този изход на спора по предпочитания иск пред настоящата инстанция, съдът намира за недопустимо обжалваното решение в частта, с която са отхвърлени евентуалните иски с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. първо от ЗЗД за сумата от 11 271.74 лв., претендирана като удържана при начална липса на основание такса по чл. 35а, ал. 2 от ЗЕВИ, за периода от 1.07.2014 г. до 10.08.2014 г., както и с правно основание чл. 59 от ЗЗД за заплащане на същата сума, като удържана през този период, чието присъждане се претендира поради неоснователното обогатяване на държавата с нея за сметка на обедняването на ищеца. Допустимостта на произнасянето на съда по предявените като евентуални иски е обусловена от настъпването на вътрешнопроцесуалното условие, под което са предявени, а именно отхвърлянето на предпочитания иск по чл. 49 във връзка чл. 45 от ЗЗД и с чл. 7 от КРБ за сумата от 51 542,08 лева; неговото уважаване има десезиращо съда действие по отношение произнасянето по евентуалните иски, което се явява недопустимо. След като с решението на въззивния съд предпочитаният иск е уважен, решението на първоинстанционния съд в частта, с която евентуалните иски са отхвърлени като неоснователни по същество е недопустимо, поради което в тази част същото следва да бъде обезсилено, а производството по евентуалните иски- прекратено, на основание чл. 270, ал. 3, изр. първо от ГПК.

С оглед изхода на спора пред настоящата инстанция, на жалбоподателя „Епъл Ем“ ЕООД следва да бъдат присъдени разноските, направени по водене на делото пред двете инстанции за заплатена държавна такса по исковата молба и по въззивната жалба в общ размер от 3 092.52 лв., както и разноските за експертиза от 400 лв. Неоснователно е възражението на процесуалния представител на Държавата за намаляване по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК, на уговореното адвокатско възнаграждение като прекомерно. С оглед цената на иска, минималният размер на дължимото адвокатско възнаграждение, определен съобразно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. на ВАДвС възлиза на 2 076.26 лв. за всяка инстанция. В случая претендираното за първоинстанционното производство адвокатско възнаграждение от 2496 лв. незначително надвишава минималния размер на същото, с оглед начисления ДДС, а за въззивното такова, в размер на 1872 лв. с ДДС е под този размер,

включително с начисления ДДС.

**Воден от изложените мотиви, Софийският апелативен съд,
Търговско отделение, 3 състав**

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА решение № 2086 от 23.03.2020 г. по гр. д. № 17262/2018 г. на Софийския градски съд, I г.о., 7 състав, в **ЧАСТТА**, с която е отхвърлен предявеният от „Епъл Ем“ЕООД срещу Държавата, представлявана от министъра на финансите, иск с правно основание чл. 49 от ЗЗД във връзка с чл. 45 от ЗЗД за сумата от 51 542,08 лева, претендирана като обезщетение за претърпени имуществени вреди, вследствие удържана такса от 20 % на основание чл. 35а, ал. 2 от ЗЕВИ за периода от 1.01.2014 г. до 10.08.2014 г., ведно със законната лихва върху нея от 28.12.2018 г. до окончателното □ изплащане, **И ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА Държавата, представлявана от министъра на финансите, с адрес : гр. София, ул. „Г.С. Раковски” № 102, да заплати на „Епъл Ем“ЕООД, с ЕИК 175286456, със седалище и адрес на управление в гр. Самоков, ул. „Асен Карастоянов“№ 25В, сумата от **51 542, 08 лева** (петдесет и една хиляди, петстотин четиридесет и два лева и 8 ст.), представляваща обезщетение за имуществени вреди, вследствие удържана такса върху цената на произведената електрическа енергия от 20 % за периода от 1.01.2014 г. до 10.08.2014 г., по чл. 35а, 35б и чл. 35в и чл. 73 от ЗЕВИ, приети с § 6, т. 2 и т. 3 от заключителните разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 2014 г., обявени за противоконституционни с решение № 13 от 31.07. 2014 г. по конституционно дело № 1/2014 г. (Обн. ДВ. бр. 65 от 6.08.2014 г.), ведно със законната лихва върху нея от 28.12.2018 г. до окончателното □ изплащане,**по иск с правно основание чл. 7 от Конституцията на Р. България, във връзка с чл. 49 от ЗЗД и чл. 45 от ЗЗД.**

ОБЕЗСИЛВА, на основание чл. 270, ал. 3, изр. първо от ГПК, решение № 2086 от 23.03.2020 г. по гр. д. № 17262/2018 г. на Софийския градски съд, I г.о., 7 състав, в **ЧАСТТА**, с която са отхвърлени *предявенияте*

като евентуални от „Епъл Ем“ ЕООД срещу Държавата, представлявана от министъра на финансите, искиове с правно основание **чл. 55, ал. 1, предл. първо от ЗЗД** за сумата от **11 271, 74 лева**, претендирана като удържана от ищцовото дружеството при начална липса на основание такса по чл. 35а, ал. 2 от ЗЕВИ, в размер на 20 % от цената на произведената електрическа енергия за периода от **1.07.2014 г. до 10.08.2014 г.**, както и с правно основание **чл. 59 от ЗЗД** за същата сума, претендирана поради неоснователното обогатяване на Държавата с нея, чрез удържането ☐ без основание като такса по чл. 35а, ал. 2 от ЗЕВИ през същия период **И ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО ПО ТЕЗИ ИСКОВЕ.**

ОСЪЖДА, на основание чл. 78 от ГПК, Държавата, представлявана от министъра на финансите с адрес : гр. София, ул. „Г.С. Раковски“ № 102, да заплати на „Епъл Ем“ ЕООД, с ЕИК 175286456, със седалище и адрес на управление в гр. Самоков, ул. „Асен Карастоянов“ № 25, чрез адв. В.С. от САК, разноските по водене на делото пред двете инстанции за заплатена държавна такса по исковата молба и по въззивната жалба в общ размер от 3092.52 лв. и за експертиза в размер на 400 лв., както и за заплатено адвокатско възнаграждение, съответно от 2496 лв. за първата и 1872 лв. за въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на препис от него, при наличие на предпоставките по чл. 280, ал. 1 и 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____